

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av avtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om medborgarskap samt med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen

PROPOSITIONS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att riksdagen godkänner det i Köpenhamn den 13 september 2010 ingångna avtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om medborgarskap. Syftet med avtalet är att göra det lättare för nordiska medborgare att förvärva medborgarskap i ett annat nordiskt land och att under vissa villkor möjliggöra att den tid som en person har bott i ett annat nordiskt land beaktas vid beräkning av den hemvisttid (i medborgarskapslagen "boendetid") som förutsätts för förvärv av medborgarskap. Ett nordiskt avtal om medborgarskap ingicks första gången den 21 december

1950 mellan Danmark, Norge och Sverige. Finland anslöt sig till avtalet år 1969 och Island år 1998. Det nya avtalet är mer allmänt formulerat än tidigare och innehåller inte längre några hänvisningar till nationella bestämmelser.

Avtalet ska träda i kraft 30 dagar efter den dag då samtliga avtalsstater har meddelat det danska utrikesministeriet att de har godkänt avtalet. Den föreslagna lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen avses träda i kraft samtidigt som avtalet.

INNEHÅLL

PROPOSITIONS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 INLEDNING.....	3
2 NULÄGE	3
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	3
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	3
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	3
DETALJMOTIVERING	4
1 AVTALETS INNEHÅLL OCH FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFTNINGEN I FINLAND	4
2 LAGFÖRSLAG	6
3 IKRAFTTRÄDANDE	6
4 BEHOVET AV RIKSDAGENS SAMTYCKE OCH BEHANDLINGSORDNING	6
LAGFÖRSLAG	8
Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i avtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om medborgarskap ...	8
AVTALSTEXT	9

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Danmark, Norge och Sverige ingick den 21 december 1950 ett ömsesidigt avtal om genomförande av vissa bestämmelser om medborgarskap, nedan det nordiska avtalet om medborgarskap. Bakom avtalet låg de nordiska ländernas gemensamma historia och samhörighet, likheterna mellan de nordiska samhällena och en i hög grad enhetlig medborgarskapslagstiftning. Finland anslöt sig till avtalet den 15 januari 1969 och Island den 23 november 1998. Avtalet har ändrats 1977, 1998 och 2002. Avtalet innehåller hänvisningar till avtalsstaternas nationella lagstiftning, och sålunda motsvarar avtalet inte längre till alla delar de nationella bestämmelser som har ändrats efter det att avtalet ingicks. Det nya avtal, som denna proposition gäller, innehåller samma grundprinciper som det gällande avtalet. Avtalet har dock formulerats så att det lämnar mer utrymme åt den nationella lagstiftningen. Avtalet innehåller inte heller längre några detaljerade hänvisningar till nationella bestämmelser.

2 Nuläge

Det gällande nordiska avtalet om medborgarskap innehåller bestämmelser om de villkor under vilka medborgare i en avtalsstat kan förvärva medborgarskap i en annan avtalsstat genom anmälan. Syftet med bestämmelserna är att göra det lättare för nordiska medborgare att förvärva medborgarskap i ett annat nordiskt land. Avtalet innehåller även bestämmelser om beaktandet av den tid som en person har bott i ett annat nordiskt land då den hemvisttid som utgör ett villkor för förvärv av medborgarskap räknas ut.

Avtalet innehåller flera detaljerade hänvisningar till avtalsstaternas nationella bestämmelser. Denna teknik har i praktiken visat sig problematisk av den anledningen att då avtalsstaternas nationella lagar ändras borde även avtalet ändras. Dessutom är de olika avtalsstaternas nationella lagstiftning om medborgarskap inte längre så enhetlig som då av-

talet ingicks. Samtliga nordiska länder erkänner likväl fortfarande betydelsen av avtalet i det att den avspeglar de mer gynnsamma principer för förvärv av medborgarskap som iaktas när det är fråga om ett annat nordiskt lands medborgare eller beaktandet av den tid som en person har bott i ett annat nordiskt land då den hemvisttid som krävs för förvärv av medborgarskap räknas ut.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

Syftet med propositionen är att ändra det nordiska avtalet om medborgarskap så att man i avtalet stryker hänvisningarna till nationella bestämmelser. Avsikten är att det nya avtalet i övrigt ska omfatta samma grundprinciper som det nuvarande avtalet. Syftet med bestämmelserna är att underlätta nordiska medborgares möjligheter att förvärva medborgarskap i ett annat nordiskt land. Avtalet möjliggör också att den tid som en person har bott i ett annat nordiskt land under vissa villkor ska beaktas då den hemvisttid som krävs för förvärv av medborgarskap räknas ut.

4 Propositionens konsekvenser

Propositionen har inte några konsekvenser för den nationella lagstiftningen eller för nationell praxis, och därför har den inte heller några konsekvenser för ekonomin eller för myndigheterna. Ur samhällelig synvinkel är det bra att avtalet stöder de principer som iakttagits redan under flera decennier och enligt vilka man till följd av de nordiska ländernas nära relationer även samarbetar i medborgarskapsfrågor och underlättar förvärv av medborgarskap.

5 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid inrikesministeriet. Utlåtanden om propositionen har begärts av utrikesministeriet och Migrationsverket.

DETALJMOTIVERING

1 Avtalets innehåll och förhållande till lagstiftningen i Finland

Enligt 5 § i grundlagen får barn finskt medborgarskap vid födelsen och genom föräldrarnas medborgarskap enligt vad som närmare bestäms genom lag. Enligt grunder som bestäms i lag kan medborgarskap också beviljas efter anmälan eller på ansökan. Ingen kan fräntas eller befrias från sitt finska medborgarskap annat än på i lag bestämda grunder och under förutsättning att han eller hon har eller får medborgarskap i en annan stat.

Kapitel I

Avtalets syfte

Artikel 1. I artikeln beskrivs avtalets syfte. Syftet med avtalet är att underlätta nordiska medborgares möjligheter att förvärva eller återvinna medborgarskap i annat nordiskt land.

Kapitel II

Bestämmelser om betydelsen av hemvisttid i en annan avtalsstat

Artikel 2. I artikeln anges det att vid tillämpning av nationella bestämmelser i vilka hemvist i landet före en viss ålder har betydelse för förvärv av medborgarskap, får hemvisttid i en annan avtalsstat likställas med hemvisttid i den avtalsstat där den som gör medborgarskapsanmälan önskar förvärva medborgarskap. Likväl kan hemvisttiden i en annan stat endast beaktas i den mån den har infallit fem år före anmälan gjordes och innan den som gör anmälan har fyllt 16 år. Artikeln har inte formulerats i bindande form. Enligt 28 § i medborgarskapslagen förvärvar en person som har fyllt 18 men inte 23 år finskt medborgarskap efter anmälan, om hans eller hennes egentliga bo och hemvist har funnits i ett annat nordiskt land innan anmälan gjordes. Boendet jämföras med boende i Finland fem år före det anmälan gjordes fram till 16 års ålder.

Artikel 3. I artikeln anges det att vid tillämpning av nationella bestämmelser om återvinning av medborgarskap för sådana personer som har haft hemvist i avtalsstaten, får hemvisttiden i en annan avtalsstat likställas med hemvisttiden i den avtalsstat där den som gör medborgarskapsanmälan önskar förvärva medborgarskap. Likväl kan hemvisttid beaktas endast upp till tolv års ålder. Artikeln har inte formulerats i bindande form. I medborgarskapslagen finns det ingen motsvarande bestämmelse.

Artikel 4. I artikeln anges det att bestämmelser om förlust av medborgarskap i en avtalsstat vid 22 års ålder på grund av otillräcklig anknytning inte är tillämpliga för den som har haft hemvist i en eller flera avtalsstater i sammanlagt minst sju år. Enligt 34 § 2 mom. i medborgarskapslagen behåller en finsk medborgare som också har medborgarskap i någon främmande stat sitt finska medborgarskap bl.a. i sådana fall då personen har haft sitt egentliga bo och hemvist i Danmark, Island, Norge eller Sverige sammanlagt minst sju år innan han eller hon fyllde 22 år.

Kapitel III

Bestämmelser om förvärv och återvinning av medborgarskap

Artikel 5. I artikel 5 stycke 1 anges det att avtalsstaterna ska ha bestämmelser som innebär att en medborgare i en avtalsstat genom att göra en anmälan till den behöriga myndigheten i en annan avtalsstat förvärvar denna stats medborgarskap. Villkoren för detta är att den som gör anmälan har fyllt 18 år och sedan sju år har hemvist i den avtalsstat där han eller hon önskar förvärva medborgarskap. Ett villkor är också att han eller hon under denna hemvisttid inte har dömts till fängelsestraff eller någon annan påföljd för straffbart beteende som enligt lagstiftningen i denna stat är likställd med frihetsstraff.

Enligt det gällande 30 § 1 mom. i medborgarskapslagen förvärvar en 18 år fylld medborgare i Danmark, Island, Norge eller Sverige finskt medborgarskap efter anmälan, om

han eller hon har förvärvat medborgarskap i Danmark, Island, Norge eller Sverige på något annat sätt än genom naturalisation och om hans eller hennes egentliga bo och hemvist finns och har funnits i Finland de senaste sex åren och om han eller hon under denna tid inte har dömts till något frihetsstraff. En ändring av medborgarskapslagen träder i kraft den 1 september 2011. I och med ändringen förkortas kravet på oavbruten boendetid enligt medborgarskapslagen från sex år till fem år och samtidigt förkortas boendetiden enligt 30 § 1 mom. i lagen på motsvarande sätt till fem år.

Enligt artikel 5 stycke 2 får en avtalsstat emellertid bestämma kortare tid för hemvist än den tid på sju år som nämns i stycke 1 i artikeln. I Finland är denna tid, så som det anges ovan, sex år och i och med ändringen av medborgarskapslagen förkortas den till fem år.

Enligt artikel 5 stycke 3 får en avtalsstat ställa som villkor för medborgarskapsanmälan att personen i fråga inte vid den tidpunkten får avtjänat eller, under de senaste sju åren eller under den hemvisttid som avtalsstaten har bestämt, ha avtjänat fängelsestraff eller någon annan påföljd för en straffbar gärning. Stycket har inte formulerats i bindande form. I medborgarskapslagen finns det ingen motsvarande bestämmelse.

Enligt artikel 5 stycke 4 får en avtalsstat bestämma att förvärv av medborgarskap genom anmälan ska vara beroende av att den som gör anmälan eller hans eller hennes föräldrar inte har förvärvat medborgarskapet efter ansökan. I Finland tillämpas detta villkor.

I artikel 5 stycke 5 anges det att en avtalsstat får ställa som villkor för medborgarskapsanmälan att den som gör anmälan har mist sitt medborgarskap i andra stater. Något sådant villkor tillämpas inte i Finland i och med att medborgarskapslagen tillåter flerfaldigt medborgarskap.

Artikel 6. I artikel 6 stycke 1 anges det att avtalsstaterna ska ha bestämmelser som innebär att en sådan medborgare i en avtalsstat som tidigare har varit medborgare i en annan avtalsstat återvinner detta medborgarskap när han eller hon, efter att ha tagit hemvist i den sistnämnda avtalsstaten, till den behöriga myndigheten skriftligen anmäler sin önskan

att återvinna medborgarskapet. Enligt stycke 2 kan medborgarskap dock endast återvinnas om personen i fråga efter förlusten av det medborgarskap han eller hon önskar återvinna oavbrutet har varit medborgare i en eller flera av avtalsstaterna.

I 30 § 2 mom. i den gällande medborgarskapslagen anges det att en person som har förlorat finskt medborgarskap och som därefter utan avbrott varit medborgare i Danmark, Island, Norge eller Sverige förvärvar finskt medborgarskap efter anmälan, om hans eller hennes egentliga bo och hemvist finns i Finland. I och med ändringen av medborgarskapslagen blir bestämmelsen onödig, eftersom 29 § 1 mom. i lagen ändras så att en tidigare finsk medborgare förvärvar finskt medborgarskap efter anmälan, oberoende av om han eller hon är bosatt i Finland eller utomlands.

Enligt artikel 6 stycke 3 får en avtalsstat ställa som villkor för anmälan att den som gör anmälan har befriats från sitt medborgarskap i andra stater. Enligt den gällande lagen tillämpas något sådant villkor inte i Finland eftersom medborgarskapslagen tillåter flerfaldigt medborgarskap.

Artikel 7. I artikeln anges det att om en medborgare i en avtalsstat förvärvar medborgarskap i en annan avtalsstat enligt artikel 5 eller 6 i avtalet, ska avtalsstaterna ha bestämmelser som gör att även hans eller hennes ogifta barn under 18 år förvärvar samma medborgarskap, under förutsättning att de villkor som anges i avtalsstatens medborgarskapslagstiftning uppfylls. I 2 § 10 punkten i medborgarskapslagen definieras begreppet medsökande. Med medsökande avses ett barn som den sökande har vårdnaden om och för vilket med samma ansökan eller anmälan önskas finskt medborgarskap eller befrielse från finskt medborgarskap.

Kapitel IV

Slutbestämmelser

Artikel 8. I artikeln ingår en bestämmelse enligt vilken en avtalsstat snarast ska underätta de övriga avtalsstaterna om ändringar i landets medborgarskapslagstiftning. Efter det ska avtalsstaterna gemensamt överväga om

ändringarna ska föranleda ändringar i avtalet. Ändringarna ska göras skriftligen.

Artikel 9. Artikeln innehåller bestämmelser om avtalets ikraftträdande. Avtalet träder i kraft 30 dagar efter den dag då samtliga avtalsstater skriftligen har meddelat det danska utrikesministeriet att de har godkänt avtalet. Det danska utrikesministeriet ska underrätta de övriga avtalsstaterna om att det mottagit sådana meddelanden och om tidpunkten för avtalets ikraftträdande. Samtidigt upphör det i Köpenhamn den 14 januari 2002 undertecknade avtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om genomförande av vissa bestämmelser om medborgarskap.

Artikel 10. Artikeln innehåller bestämmelser om uppsägning av avtalet. Avtalsstaterna kan säga upp avtalet genom ett skriftligt meddelande till det danska utrikesministeriet, som ska underrätta de övriga avtalsstaterna om att det mottagit meddelandet och dess innehåll. En uppsägning gäller endast den avtalsstat som har gjort den och uppsägningen träder i kraft sex månader efter den dag då det danska utrikesministeriet tog emot meddelandet om uppsägningen.

Artikel 11. Artikeln innehåller bestämmelser om deponering av avtalet. Originalexemplaret av avtalet deponeras i det danska utrikesministeriet, som ska tillställa de övriga avtalsstaterna bestyrkta kopior av det.

2 Lagförslag

1 §. Paragrafen innehåller den sedvanliga blankettbestämmelse genom vilken de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen sätts i kraft genom lag. Enligt lagförslaget gäller de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen som lag sådana Finland har förbundit sig till dem. För de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen redogörs närmare i avsnittet om behovet av riksdagens samtycke.

2 §. *Otsikko kursivoituna* Paragrafen innehåller en vanlig ikraftträdandebestämmelse. Enligt den föreskrivs det om lagens ikraftträdande genom förordning av republikens president. Avsikten är att lagen träder i kraft samtidigt som avtalet.

3 Ikraftträdande

Avtalet träder i kraft 30 dagar efter den dag då samtliga avtalsstater skriftligen har meddelat det danska utrikesministeriet att de har godkänt avtalet.

4 Behovet av riksdagens samtycke och behandlingsordning

I 94 § 1 mom. i grundlagen föreskrivs det att riksdagens godkännande krävs för fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Enligt grundlagsutskottets tolkningspraxis ska en bestämmelse hänföras till området för lagstiftningen om den gäller utövande eller begränsning av någon grundläggande fri- eller rättighet som är skyddad i grundlagen, om bestämmelsen i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, om den fråga som bestämmelsen gäller enligt grundlagen ska föreskrivas i lag eller om det finns lagbestämmelser om den fråga som lagen gäller eller det enligt rådande uppfattning i Finland ska lagstiftas om frågan. Enligt grundlagsutskottet hör en bestämmelse i en internationell förpliktelse på dessa grunder till området för lagstiftningen oberoende av om den står i strid mot eller harmonierar med en bestämmelse som utfärdats genom lag i Finland (GrUU 11/2000 rd och GrUU 12/2000 rd).

Artiklarna 2, 3 och 4 hänför sig till vilken betydelse den tid som en person har bott i ett annat nordiskt land har när det gäller att beräkna den tid som är av betydelse för förvärv eller befrielse av medborgarskap. Bestämmelser om detta finns i 28 och 34 § i medborgarskapslagen. Artiklarna 5, 6 och 7 innehåller bestämmelser om möjligheterna för medborgare i andra nordiska länder att förvärva medborgarskap i en annan avtalsstat. Bestämmelser om detta finns i 30 § i medborgarskapslagen.

Fastän de personer som omfattas av avtalet och andra utlänningar sinsemellan är i en olikvärdig ställning uppfyller förslaget kravet på jämlikhet enligt 6 § i grundlagen, eftersom det finns en godtagbar grund för särbehandlingen. Den europeiska konventionen om medborgarskap innehåller ett förbud mot

diskriminering. I artikel 5 stycke 1 i konventionen anges det att en konventionsstats bestämmelser om eller praxis för medborgarskap inte får innebära diskriminering på grund av kön, religion, ras, hudfärg eller nationell eller etnisk härkomst. Enligt principerna i motiveringspromemorian till konventionen kan en förmånligare behandling vara möjlig med stöd av de kriterier som uppställts och att en förmånligare behandling kan vara berättigad i vissa fall. Staterna kan behandla medborgare i vissa andra stater mer förmånligt, så att detta inte utgör diskriminering på grund av nationell härkomst, utan innebär i stället förmånligare behandling på grundval av medborgarskap.

Avtalet innehåller inte några bestämmelser som gäller grundlagen på det sätt som anges i dess 94 § 2 mom. Avtalet kan sålunda godkännas med enkel majoritet och förslaget till lag om sättande i kraft av avtalet godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § i grundlagen föreslås det att

Riksdagen godkänner det i Köpenhamn den 13 september 2010 ingångna avtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om medborgarskap.

Eftersom avtalet innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

*Lagförslag***Lag****om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i avtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om medborgarskap**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i det i Köpenhamn den 13 september 2010 ingångna avtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om

medborgarskap gäller som lag sådana Finland har förbundet sig till dem.

2 §

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

Helsingfors den 7 oktober 2011

Republikens president**TARJA HALONEN**Inrikesminister *Päivi Räsänen*

*Avtalstext***AVTAL MELLAN DANMARK, FINLAND, ISLAND, NORGE OCH SVERIGE OM MEDBORGARSKAP OTSIKKO**

Kapitel I

Avtalets syfte

Artikel 1

Syftet med detta avtal är att, mot bakgrund av det nära samarbetet mellan de nordiska länderna, underlätta nordiska medborgares möjligheter att förvärva eller återvinna medborgarskap i annat nordiskt land.

Kapitel II

Bestämmelser om betydelsen av hemvist-tid i en annan avtalsstat

Artikel 2

Vid tillämpning av nationella bestämmelser i vilka hemvist i landet före en viss ålder har betydelse för förvärv av medborgarskap, får hemvisttid i en eller flera avtalsstater likställas med hemvisttid i den avtalsstat där den som gör anmälan önskar förvärva medborgarskap. Detta gäller endast i den mån hemvisttiden i en annan stat har infallit fem år före den tidpunkt anmälan gjordes och innan den som gör anmälan har fyllt 16 år.

Artikel 3

Vid tillämpning av nationella bestämmelser om återvinning av medborgarskap för personer som före förlusten av medborgarskapet hade hemvist i avtalsstaten, får hemvisttid i en eller flera avtalsstater upp till tolv års ålder likställas med hemvisttid i den avtalsstat där den som gör anmälan önskar förvärva medborgarskap.

Artikel 4

Bestämmelser om förlust av medborgarskap i en avtalsstat vid 22 års ålder på grund av otillräcklig anknytning är inte tillämpliga för den som har haft hemvist i en eller flera avtalsstater i sammanlagt minst sju år.

Kapitel III

Bestämmelser om förvärv och återvinning av medborgarskap

Artikel 5

Avtalsstaterna ska ha bestämmelser som innebär att en medborgare i en avtalsstat genom att göra en skriftlig anmälan till behörig myndighet i en annan avtalsstat förvärvar denna stats medborgarskap om hon eller han

- 1) har fyllt 18 år,
- 2) sedan sju år har hemvist i den avtalsstaten, och
- 3) under denna tid inte har dömts till fängelsestraff eller annan påföljd som enligt lagen i denna stat är likställd med frihetsstraff.

En avtalsstat får bestämma kortare tid för hemvist än den som avses i punkt 2 i första stycket.

En avtalsstat får bestämma att den som gör anmälan, vid tidpunkten för anmälan inte får avtjäna eller, under de senaste sju åren eller under den kortare hemvisttid som avtalsstaten har bestämt, ha avtjänat frihetsstraff. En avtalsstat får också bestämma att den som gör anmälan, vid tidpunkten för anmälan inte får vara eller, under den tid som avses i första meningen, ha varit underkastad annan påföljd som enligt lagen i denna stat är likställd med frihetsstraff.

En avtalsstat får bestämma att förvärv genom anmälan ska vara beroende av att den

anmälande inte har förvärvat medborgarskapet efter ansökan eller genom att föräldrarna har fått sitt medborgarskap efter ansökan.

En avtalsstat får bestämma att den som gör anmälan ska visa att hon eller han i anslutning till förvärvet mister annat medborgarskap.

Artikel 6

Avtalsstaterna ska ha bestämmelser som innebär att en medborgare i en avtalsstat som tidigare har varit medborgare i annan avtalsstat återvinner detta medborgarskap när hon eller han, efter att ha tagit hemvist i sistnämnda avtalsstat, till behörig myndighet skriftligen anmäler sin önskan att återvinna medborgarskapet.

Medborgarskap kan dock endast återvinnas om personen i fråga efter förlusten av det medborgarskap hon eller han önskar återvinna oavbrutet har varit medborgare i en eller flera av avtalsstaterna.

En avtalsstat får bestämma att den som gör anmälan ska visa att hon eller han i anslutning till förvärvet mister annat medborgarskap.

Artikel 7

Om en medborgare i en avtalsstat förvärvar medborgarskap i en annan avtalsstat enligt artikel 5 eller 6, ska avtalsstaterna ha bestämmelser som gör att även hennes eller hans ogifta barn under 18 år förvärvar samma medborgarskap, under förutsättning att de villkor som anges i avtalsstatens medborgarskapslagstiftning är uppfyllda.

Kapitel IV

Slutbestämmelser

Artikel 8

En avtalsstat ska snarast underrätta de övriga avtalsstaterna om sådana ändringar i

landets medborgarskapslagstiftning som har betydelse för detta avtal. Avtalsstaterna ska därefter snarast gemensamt överväga om dessa ändringar ska föranleda ändringar i detta avtal. Ändringar i detta avtal ska ske skriftligen.

Artikel 9

Detta avtal träder i kraft 30 dagar efter den dag då samtliga avtalsstater skriftligen har meddelat det danska utrikesministeriet att de har godkänt det. Det danska utrikesministeriet ska underrätta de övriga avtalsstaterna om mottagande av sådana meddelanden och om tidpunkten för avtalets ikraftträdande.

Från och med den dag då detta avtal träder i kraft upphör det i Köpenhamn den 14 januari 2002 undertecknade avtalet mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om genomförande av vissa bestämmelser om medborgarskap.

Artikel 10

En avtalsstat får säga upp detta avtal genom skriftligt meddelande till det danska utrikesministeriet, som ska underrätta de övriga avtalsstaterna om mottagandet av meddelandet och dess innehåll.

En uppsägning gäller endast den avtalsstat som har gjort den. Uppsägningen träder i kraft sex månader efter den dag då det danska utrikesministeriet mottog den.

Artikel 11

Originalexemplaret till detta avtal ska deponeras i det danska utrikesministeriet, som ska tillställa de övriga avtalsstaterna bestyrkta kopior av det.

Till bekräftelse härav har avtalsstaternas bemyndigade företrädare undertecknat detta avtal.

Upprättat i Köpenhamn den 13 september i ett exemplar på danska, finska, isländska, norska och svenskaspråken, vilka alla versioner är lika giltiga.